

[Pürschel.]

været ført her af de demokratiske Partier. Det er da en af de Ting, som den nuværende Situation paa ny og indtrængende opfordrer til at overveje, om vor Handelspolitik er rigtig, denne blaaøjede Frihandelspolitik, som altid har været vor eneste — jeg gør opmærksom paa, at „blaaøjet“ kan tages i to Betydninger; nemlig dels saaledes, at man taler om det medfødte, og dels saaledes, at man taler om det erhvervede, og det forekommer mig, at det sidste i Øjeblikket er det mest fremtrædende, naar man betragter Frihandelspolitikken.

Naar jeg saa spørger videre, om Frelsen er i Venstres Skattepolitik, som jo har været stort set identisk med Demokratiets Skattepolitik, saa er dette Spørgsmaal allerede besvaret med nej af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som forleden (Folketingstidende Sp. 168) talte om

„den uretfærdige Særbeskatning, som i de sidste 16 Aar er lagt over paa Landbruget.“

Men i de sidste 16 Aar har vi, saa vidt jeg husker, to Gange haft en Landbrugsminister, der hed Madsen-Mygdal, og han har været Medlem af Ministerier, der har rørt ved Beskatningen, og Medlem af Partier, der har støttet den nuværende Regering i at gennemføre Beskatning, netop Ejendomsbeskatning. Og i hvilken Retning er dette gaaet? Man har indført Grundskylden. Og nu kan man jo mene om denne Skatteform, hvad man vil, og sige om den, hvad man vil fra Venstres Side, at man har lagt Baand paa den, og alt, hvad der med Rette kan siges, at man ikke er gaaet med til den af principielle Grunde o. s. v., man kommer dog ikke bort fra, at denne Skatteform principielt betød, at man vilde lægge mere Skat paa de faste Ejendomme.

Det var imod dette principielle, det konservative Parti advarede saa stærkt, som det var muligt; men forgæves, Partiet Venstre gik sine egne uransagelige Veje et lille Stykke, nemlig netop saa langt, at det førte dem sammen med Socialdemokraterne og de Radikale til Gennemførelse af de Skatter, som de nu selv erkender er for høje.

Men i denne Tid oplever man jo saa meget ejendommeligt. Forleden Dag var Randers-Bevægelsens Folk i Studenterfor-

eningen, og der stod en Statshusmand op og gentog det, som altid siges fra den Side, at vi, Landbruget, i Virkeligheden bærer alle Landets Skatter, thi de væltes over paa os; og saa sagde denne Mand, der formodentlig som alle andre Statshusmænd er Radikal eller Socialdemokrat: Vi kan bære alle Skatterne, men saa vil vi ogsaa have Lov til at være dem, der bestemmer.

Er det nu ikke morsomt at se, hvor Menneskene er ens. Jeg tror, det er den højtærede Socialminister, der ofte her i Salen citerer et fransk Ord om, at der er intet Vilddyr, der er værre end en Bourgeois, som man tager paa Pengepungen; jeg tror ogsaa, den højtærede Undervisningsminister lejlighedsvis har brugt dette fortrinlige Citat. (*Undervisningsministeren*: Det var Georg Brandes). Ja, det er muligt, det tør jeg ikke sige, men at det er citeret her af socialdemokratiske Ministre, er sikkert. Og nu ser vi, hvordan Statshusmanden er fuldkommen paa samme Linie som „Burgøjseren“, for at sige det saaledes, som man hører det ude omkring, og ganske paa samme Linie som Fagforeningsmanden, hvem man tager paa Tariffen.

Denne Statshusmand drømmer ikke om andet end, at det er naturligt, at de, der skal betale, ogsaa skal bestemme, hvor meget der skal betales. Det er det, der ligger bagved. Men hvordan gaar det saa med dette store, hellige, demokratiske Krav om den lige og almindelige Valgret uden Hensyn til Skattebetaling? Det fordamper fuldkommen for Manden, i det Øjeblik han føler Skattetrykket selv. Og det synes jeg er saa tiltalende at se, for jeg kan nu altid saa godt lide at se Menneskene bag ved Partikreaturerne; og denne lille Udtalelse er derfor saa løfterig for os, der mener, at de sunde konservative Tankers Kamp med de demokratiske Slagord slet ikke er saa haabløs, som man i Almindelighed tror.

Men jeg vender tilbage til Emnet og spørger: Er Frelsen da at finde i den Nedsikring af Kronen, som nogle mener allerede har fundet Sted, og som vel de fleste venter vil finde Sted? Jeg hører til dem, der ikke tror det. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Men jeg forstaar ikke hans Vrede mod dem, der har sagt, at dette er Frelsen; thi er det ikke det ærede Medlems egne Lær-